

GUILLEM TERRIBAS I ROCA va néixer a Salt el 14 de desembre del 1951. És el màxim responsable de la Llibreria 22 des de la seva creació, el 1978. Aquest popular establiment de Girona ha estat guardonat pel govern espanyol per la Millor Labor de la Difusió de la Cultura (1986) i per la Generalitat de Catalunya com a Millor Llibreria (1990 i 1997).

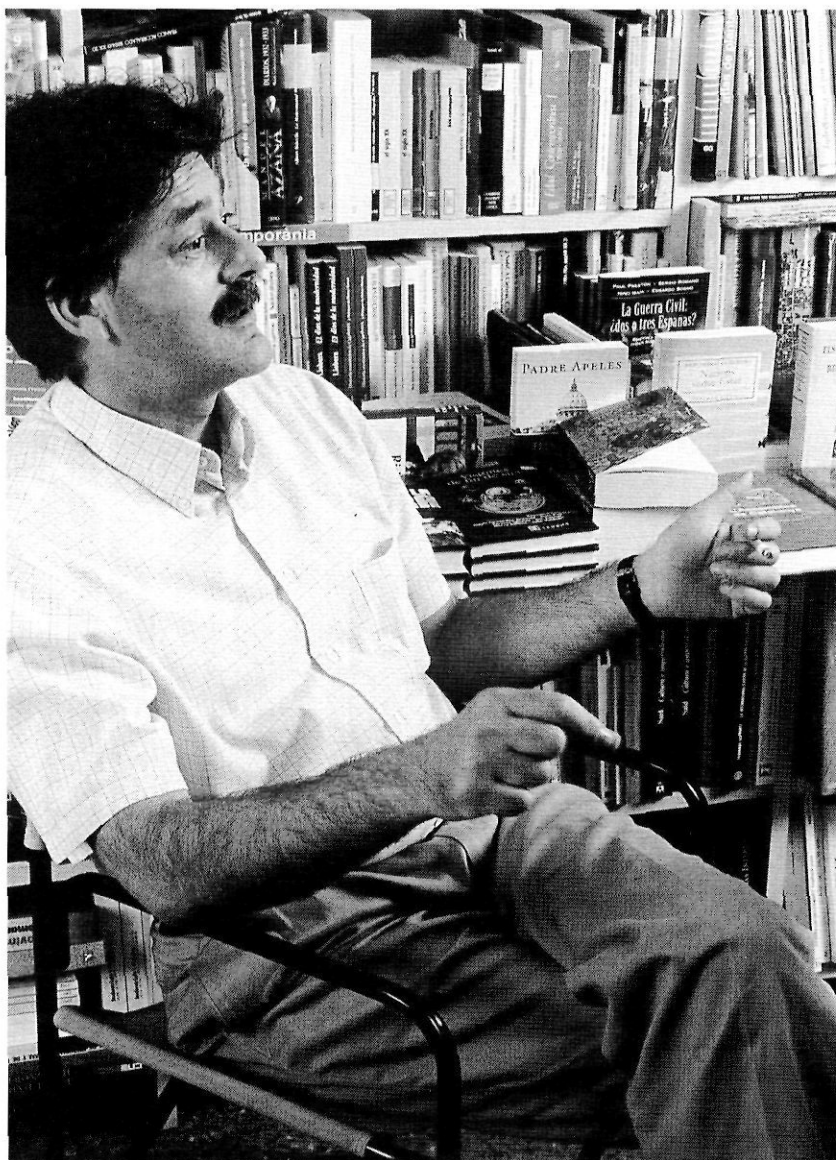
Activista inquiet, Guillem Terribas ha estat membre fundador del col·lectiu artístic Tretze escupint, de l'Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona, del grup de teatre El Talleret de Salt, de Ràdio Salt i del Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona. Ha dirigit la revista *La Farga*. Ha col·laborat en nombroses publicacions periòdiques (*El Punt*, *Presència*, *Revista de Girona...*), i a Radiocadena i Ràdio Girona, entre altres emissores. Des del 1981 presideix el Gremi de Llibreters de les Comarques Gironines. És el vicepresident primer del Gremi de Llibreters de Catalunya. Presideix la Comissió dels Llibreters de la Cambra del Llibre de Catalunya.

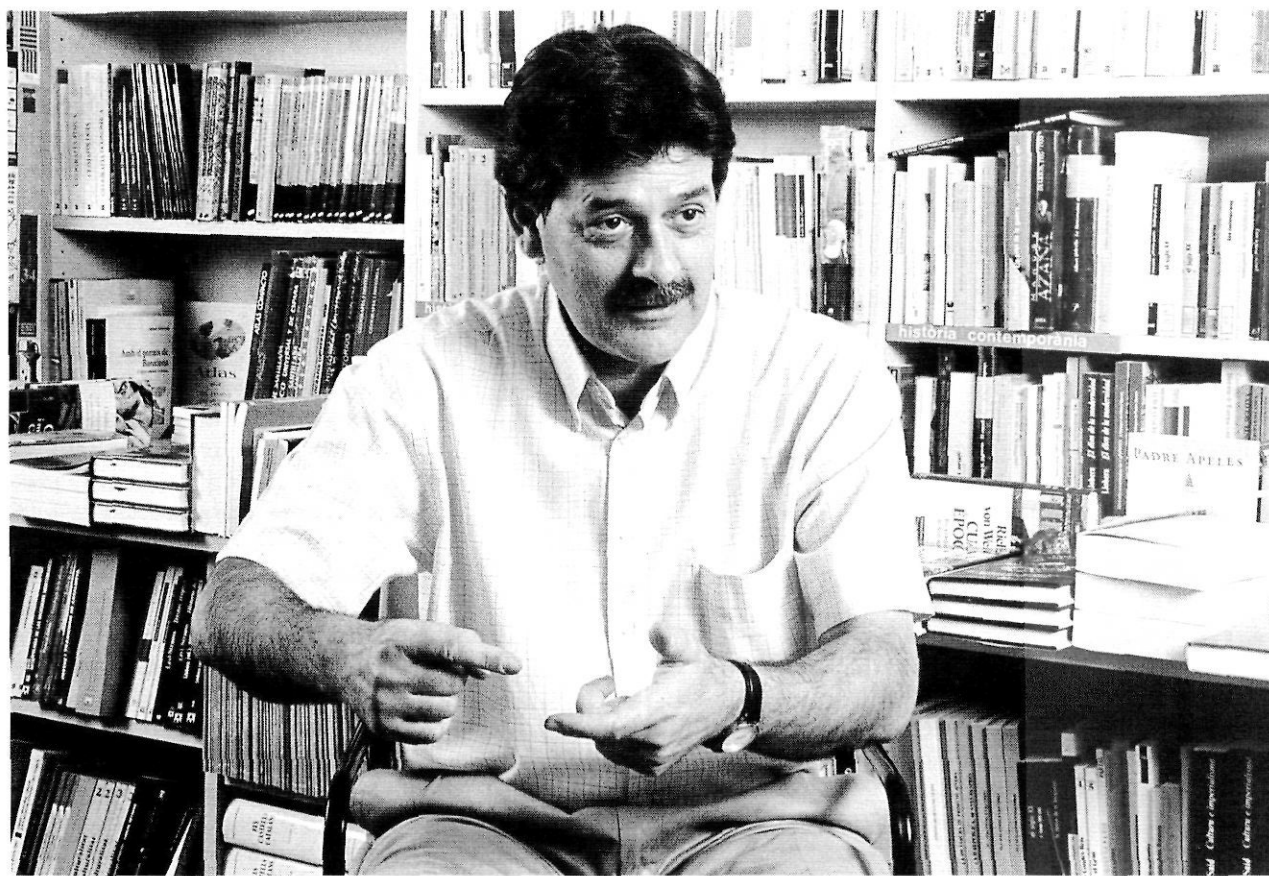
meva educació. Em van obrir un ventall de possibilitats que desconeixia. Al col·legi, l'ensenyament era en castellà, però els mestres ens parlaven en català quan no feien classe. Llavors ho vivia com un fet ben natural. No tenia una consciència d'estar patint una opressió. El meu pare, que era de Granada, ens parlava a tota la família en castellà i nosaltres li parlàvem en català. Tot això era per a mi d'una normalitat extrema. Fins que no vaig entrar a l'escoltisme no em vaig adonar que no em deia Guillem, sinó Guillem. A l'escoltisme vaig comprovar que la llengua que parlava també es podia escriure, tot i que jo no en sabia, perquè no l'havia pogut aprendre a l'escola... El millor record de la meua vida és el de la temporada que

“

He tingut una formació de carrer.
M'he passat la vida aprenent al carrer.

”

vaig passar a casa d'uns oncles exiliats a Montalban, a Occitània, entre el juny del 1958 i el març del 1959. Jo tenia sis anys. La meua mare, fotuda i amb quaranta anys, acabava de parir el meu germà. Com que la família no se'n sortia, ens van enviar a la meua germana i a mi a casa dels oncles a Montalban. Tot el dia cuidava vaques i gallines enmig del camp, sense haver d'anar a escola ni res de res. Van ser uns mesos extraordinaris, en plena naturalesa.

—Com se li va despertar l'interès per la cultura?

—A mi m'han agradat sempre el cinema, el teatre i la literatura, per aquest ordre. De petit, el dissabte a la tarda jugava amb els amics a muntar obres de teatre que ens inventàvem a partir de les pel·lícules que més ens impressionaven. Era un divertiment casolà que ens venia a través del cinema. Sempre jugava al carrer o a casa dels amics. No sóc conscient d'haver crescut amb cap trauma familiar, però a casa hi havia un ambient més aviat de pobresa i jo a fora mai no explicava que era el fill d'un policia municipal que tenia fama de tenir molta

mala llet. Quan em preguntaven de què treballava el meu pare, jo responia que era funcionari de l'Ajuntament de Girona. En canvi, de la meua mare, l'Estrella, coneguda popularment com la Nica, perquè és la filla de can Nic, sempre n'he sentit parlar bé a tothom... Mai no he volgut viure acomplexat. Si una cosa em pot perjudicar, l'esborro. Tinc un caràcter que m'ajuda a eliminar el que no em va bé. Jo vaig a la meua. Si de petit o de jove sempre era fora de casa és perquè a casa dels amics trobava el que no trobava a casa. Ara, de gran, veig la importància que van tenir per a mi l'escoltisme i La Pastera com a plataformes d'acció cívica. Vaig començar a dibuixar i a pintar realitzant cartells i murals per a l'escoltisme.

—La Pastera era un dels nuclis culturals més dinàmics de Salt al final dels anys 60?

—La Pastera era un punt efervescent d'activisme que es va impulsar a Salt des de la rectoria de Sant Cugat a la segona meitat dels anys 60. Un mossèn que havia arribat a la parròquia amb aires nous va deixar un local a un sector de gent que s'havia escindit del patronat de can Panxut, perquè tenia ganes de fer coses amb

uns plantejaments n'és renovadors que no pas els de la junta, dominada per conservadors d'Acció Catòlica i presidida per en Josep Jonquera, que més tard es va convertir en el meu sogre. Al local que ens va deixar el mossèn hi havia una pastera i a en Lluís Mateu, que també va ser el que va batejar el grup de teatre El Talleret, se li va acudir que podíem anomenar-lo La Pastera. Entre el grup d'escindits de can Panxut que eren al capdavant de La Pastera hi havia en Joan Canals i en Salvador Sunyer, que amb el Grup Teatral La Pastera van muntar obres de Salvador Espriu, Manuel de Pedrolo i altres autors. Jo era de l'ala juvenil d'aquest grup, que en certa manera va acabar sent absorbit per Proscènium. Recordo que vaig intervenir com a actor a *Ronda de mort a Sinera* i en altres muntatges. En aquella època, sense demanar els permisos necessaris ni res, també organitzàvem unes tertúlies que en deïem *Els dijous a La Pastera*. A mi em van servir per descobrir una realitat social nova i per entrar en contacte amb moltes persones que no coneixia. Hi va